

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku W. F.
przy uczestnictwie E. F., S. G., J. K., A. L., W. L., I. M., J. N., L. N. i Z. U.
o ustanowienie drogi koniecznej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 kwietnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania Z. U.
od postanowienia Sądu Okręgowego w R.
z dnia 5 marca 2015 r., sygn. akt V Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 5 marca 2015 r. Sąd Okręgowy w R. oddalił apelacje uczestniczek postępowania J. K. i Z. U. od postanowienia Sądu Rejonowego w R. z dnia 19 grudnia 2013 r. w sprawie z wniosku W. F. o ustanowienie drogi koniecznej, mocą którego ustanowiona została służebność drogi koniecznej według ustalonego szlaku, za przyznanym wynagrodzeniem, z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania.

Oddalając apelacje Sąd Okręgowy podzielił ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji oraz ocenę prawną, uwzględniającą przesłanki zastosowania art. 145 k.c.

W skardze kasacyjnej uczestniczka Z. U. zarzuciła Sądowi Okręgowemu naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 145 § 2 i art. 145 § 3 k.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie. Skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia w zakresie oddalającym apelację i ustanowienie służebności w sposób określony w wariantcie I opinii biegłego, ewentualnie uchylenie zaskarżonego postanowienia w zakresie oddalającym jej apelację i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z zasądzeniem kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na brak spełnienia przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Chodzi o rozstrzygnięcie wzajemnych relacji między przesłankami wyboru przebiegu trasy służebności w związku z treścią art. 145 § 2 i § 3 k.c. Jednakże z uzasadnienia wniosku potrzeba interpretacji powołanych przepisów nie wynika, a wskazane orzecznictwo Sądu Najwyższego oraz inne, bardzo liczne na gruncie przepisów o drodze koniecznej dowodzi, że ich odpowiednie zastosowanie zależy od oceny konkretnego stanu faktycznego i uwzględnienia przesłanek w nich wskazanych. Przepisy te ze sobą nie konkurują, ani nie ma między nimi powiązania hierarchicznego. Skarżąca próbuje przedstawić własną interpretację stanu faktycznego i uczynić ze skargi kasacyjnej środek odwoławczy do trzeciej instancji

sądowej. Taka próba musi być skazana na niepowodzenie, gdyż ustalenia stanu faktycznego i ocena dowodów pozostaje poza kontrolą Sądu Najwyższego, jeżeli nie można się dopatrzyć rażących błędów w tym zakresie. Tego natomiast nie ma, nie jest także podniesione w zarzutach skargi kasacyjnej naruszenie przepisów postępowania cywilnego. Sąd pierwszej i drugiej instancji ustalając przebieg ustanowionej drogi koniecznej rozważył przesłanki art. 145 § 2 i 3 k.p.c., więc tylko odmienna ocena ich zastosowania przez skarżącą nie może skutkować przyjęciem skargi do rozpoznania ze względu na nie spełnienie warunków prawnych, znanych z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego i poglądów doktryny w odniesieniu do art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Mając to na uwadze należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu.